

Tygodnik Gospodarczy

WYDAWNICTWO
IZBY PRZEMYSŁOWO-HANDLOWEJ W POZNANIU

Organ publikacyjny Wojewódzkiego Wydziału Apropozycji i Handlu, Wojewódzkiego Wydziału Przemysłowego, Izby Przemysłowo-Handlowej i Izby Rzemieślniczej w Poznaniu

Rok II

4 maja 1946

Nr 18

Kontrola kart rejestracyjnych

Wobec upływu z dniem 31 marca 1946 r. terminu do nabywania kart rejestracyjnych na rok podatkowy 1946, podatnicy podatku obrotowego oczekiwać mogą kontroli ze strony organów władz skarbowych, które przystąpią do przeprowadzania lustracji przedsiębiorstw (zakładów, składów i zajęć) celem sprawdzenia, czy są one zaopatrzone w ogóle i we właściwe karty rejestracyjne.

Zwracamy uwagę przedsiębiorstw na to, że fakt zlustrowania przedsiębiorstwa czy zajęcia zawodowego lustrujący urzędnik odnotować powinien na blankiecie karty rejestracyjnej z podaniem daty oraz umieszczeniem swego czytelnego podpisu i charakteru służbowego.

Z uwagi na to, że przy dokonywaniu lustracji przedsiębiorstw władze skarbowe będą również badały, czy podatnicy uiścili przedpłaty na Pożyczkę Odbudowy Kraju, należy pilnować, by w przedsiębiorstwie pozostał (do chwili przeprowadzenia w nim kontroli karty rejestracyjnej) zawsze dowód uiszczenia przedpłaty na Pożyczkę.

W razie stwierdzenia nienabywania karty rejestracyjnej w ogóle lub nabycia karty rejestracyjnej za niższą cenę, spisywane będą protokoły karne z jednoczesnym pouczeniem podatników o obowiązku nabycia kart rejestracyjnych.

Podatnicy, którzy nie nabyli w terminie właściwej karty rejestracyjnej, liczyć się muszą z nałożeniem kary-grzywny z art. 185 Ordynacji Podatkowej w kwocie do 5.000,— zł, gdyż górna granica grzywny przewidziana w tym artykule została podwyższona 10-krotnie dekretem z dnia 16 listopada 1945 r. o podwyższeniu grzywien, kar pieniężnych, kar porządkowych oraz nawiązek (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 312).

Wysokość grzywny uzależniona będzie od tego, czy podatnik niezwłocznie po sporządzeniu protokołu nabył kartę rejestracyjną właściwej ceny.

W razie zmiany w osobie właściciela przedsiębiorstwa powinien następcą dokonać zgłoszenia obowiązku podatkowego przez nabycie nowej karty rejestracyjnej, albowiem przepisywanie kart rejestracyjnych na następcę w razie zbycia przedsiębiorstwa nie jest przewidziane w dekreście o podatku obrotowym.

Niektóre zarządy gminne pobrały opłaty rejestracyjne mimo zarządzenia Ministerstwa Administracji Publicznej z dnia 4 grudnia 1945 r. o rejestracji przedsiębiorstw i zajęć w roku 1946.

Władze skarbowe obowiązane są uznać tego rodzaju karty rejestracyjne z tym jednak, że kwota uiszczzonej opłaty nie może być niższa od ceny karty rejestracyjnej, przewidzianej w dekreście o podatku obrotowym. Jeżeli związek samorządu terytorialnego pobrał niższą opłatę rejestracyjną niż należy, podatnicy wezwani zostaną do dopłacenia różnicy ceny w ciągu 7 dni pod rygorem nałożenia grzywny.

Karty rejestracyjne różnią się zasadniczo co do swego charakteru od świadectw przemysłowych, które były przewidziane w przepisach ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym. Świadectwa przemysłowe były jedną z form poboru podatku. Karty rejestracyjne w rozumieniu przepisów dekretu o podatku obrotowym stanowią natomiast spełnienie obowiązku zameldowania o obowiązku podatkowym. Pobierane za nie należności mają charakter opłat administracyjnych.

Obowiązek podatkowy powstaje z chwilą rozpoczęcia wykonywania podlegających podatkowi świadczeń. Obowiązek ten podatnik powinien zgłosić przez nabycie właściwej karty rejestracyjnej.

W tym stanie rzeczy odosobnie wolnych zawodów stwierdzić należy, że okoliczność, iż ktoś jest np. adwokatem, lekarzem, inżynierem itp. (t. zn. jest zarejestrowany jako adwokat, lekarz, inżynier itp.) nie uzasadnia sama przez się istnienia obowiązku podatkowego, a tym samym — obowiązku nabycia karty rejestracyjnej.

Obowiązek podatkowy oraz obowiązek jego zgłoszenia przez nabycie karty rejestracyjnej powstaje dopiero z chwilą rozpoczęcia wykonywania czynności, wchodzących w zakres praktyki prywatnej. Pełnienie np. przez adwokata służby państwowej lub zajmowanie stanowiska radcy prawnego w jakiejś instytucji na zasadzie umowy o pracę nie jest wykonywaniem podlegających podatkowi obrotowemu świadczeń. Wynagrodzenia pobierane z tytułu pełnienia wymienionych funkcji podlegają podatkowi od wynagrodzeń.

W tym numerze:

Kontrola kart rejestracyjnych — Nadzwyczajny podatek od wzbogacenia wojennego — Dekret o rozbiórce i naprawie budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny — Subskrypcja pożyczki przez świat pracy — Zaopatrzenie przedsiębiorstw w surowce — Handel zagraniczny — Komunikaty i wiadomości różne

W najbliższych numerach:

Nowy dekret o podatku dochodowym — Sprawa urlopów pracowniczych i czas pracy — Poradnik księgowego — Ubezpieczenie wypadkowe — Obowiązek ubezpieczenia — Handel zagraniczny — Komunikaty

Stale działają:

Skarbowość — Księgowość — Pieniądz i kredyt — Sprawy socjalne — Komunikacja — Ustawodawstwo handlowe — Administracja przemysłowa — Przemysł — Rzemiosło — Handel

Nadzwyczajny podatek od wzbogacenia wojennego wątpliwości

Ostatnio wyjaśnione zostały dalsze wątpliwości w sprawie wymiaru nadzwyczajnego podatku od wzbogacenia wojennego:

1. Obowiązek podatkowy spadkobierców w przypadku wzbogacenia spadkodawców przez spłatę przez nich zobowiązania przedwojennego.

Obowiązek podatkowy spadkobierców normuje rozporządzenie wykonawcze do dekretu o nadzwyczajnym podatku od wzbogacenia wojennego, które postanawia, że spadkobiercy podlegają podatkowi, jeżeli „otrzymany przez nich majątek stanowił wzbogacenie wojenne spadkodawcy”, a „spadkodawca nie został opodatkowany”.

Aczkolwiek przytoczony przepis mówi o majątku, stanowiącym wzbogacenie spadkodawcy, to jednak należy przyjąć, że wzbogacenie spadkodawcy osiągnięte przez spłatę przez niego wszelkiego rodzaju zobowiązań przedwojennych, podlega podatkowi.

W przypadku bowiem spłaty przez spadkodawcę zobowiązania zabezpieczonego hipotecznie na majątku, pochodzącym sprzed 1 września 1939 r. w okresie od 31 sierpnia 1939 r. do 30 czerwca 1945 r., spadkobierca otrzymuje w drodze spadku majątek t. zw. czysty, wolny od obciążenia, przez co majątek zyskał na wartości, w przypadku zaś spłaty przez spadkodawcę innego zobowiązania, spadkobierca jako sukcesor wszelkich praw i zobowiązań spadkodawcy również obejmuje masę spadkową, wolną od zobowiązań, które, gdyby nie zostały spłacone przez spadkodawcę, obciążyłyby spadkobiercę.

2. Wzbogacenie wojenne osób prawnych.

Wzbogacenie wojenne osób prawnych ustala się na zasadach i w trybie przepisów rozporządzenia wykonawczego do dekretu, które mają zastosowanie do osób fizycznych i spadków wakujących — bez względu na wysokość wykazanych księgami handlowymi zysków lub strat w okresie od 31 sierpnia 1939 r. do 30 czerwca 1945 r.

Od majątku osób prawnych należy potrącić wartość długów i ciężarów, które należy obliczyć według zasad, określonych w § 13 ust. (1) lub ust. (2) rozporządzenia wykonawczego w zależności od tego, czy powstały one przed 1 września 1939 r. czy też w okresie od 31 sierpnia 1939 r. do 30 czerwca 1945 r.

Nie uważa się za długi i obciążenia w rozumieniu § 13 rozporządzenia wykonawczego: kapitałów własnych, na które w spółkach akcyjnych i w spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością składają się a) kapitały zakładowe oraz b) wszelkie inne kapitały, fundusze i rezerwy, nie stanowiące zobowiązań wobec osób trzecich i niemające przeznaczenia na sprostowanie wartości składników majątkowych, figurujących w bilansie.

3. Wzbogacenie wojenne, osiągnięte przez spłatę zobowiązania przedwojennego, zabezpieczonego hipotecznie na gruncie, objętym reformą rolną.

W myśl § 10 ust. (1) rozporządzenia wykonawczego do dekretu za wzbogacenie wojenne podlegające opodatkowaniu, uważa się spłatę wszelkiego rodzaju zobowiązań przedwojennych, chyba że podatnik udowodni, iż fundusze na spłatę czerpał z majątku posiadane przed 1 września 1939 r. oraz z wyjątkiem spłat ratałnych, dokonanych w myśl z góry ustalonych planów amortyzacyjnych z tytułu kredytu długoterminowego.

Z zestawienia tego przepisu z przepisami art. 4 dekretu wynika, że spłata zobowiązania musi nastąpić w okresie od 1 września 1939 r. do 30 czerwca 1945 r., obojętnym natomiast jest, czy np. w przypadku spłaty zobowiązania zabezpieczonego na gruncie (majątku), grunt (majątek) ten był w dniu 30 czerwca 1945 r. jeszcze własnością podatnika, czy też już nie stanowił jego własności.

Niespornym bowiem jest, że przez spłatę długu hipotecznego wartość gruntu (majątku) dawniej obciążonego wzrosła, przez co podatnik w miarodajnym okresie wzbogacił się, choć w dniu 30 czerwca 1945 r. nie był już właścicielem gruntu.

Z powyższej zasady prawnej wynika, że spłata długu przedwojennego zabezpieczonego hipotecznie na gruncie (majątku ziemskim), który na mocy dekretu Polskiego Komitetu Wyzw. Nar. z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej w brzmieniu obwieszczenia Ministra

Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 18 stycznia 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 13 z r. 1945) został objęty reformą rolną i rozparcelowany — stanowi wzbogacenie wojenne i podlega opodatkowaniu.

Podatek wymierzony będzie dotychczasowemu właścicielowi gruntu, na którym ciążył spłacony przez niego w czasie okupacji dług przedwojenny.

4. Wzbogacenie wojenne, ujawnione w nabyciu gruntu z majątku ziemskiego, który jako niewydzielony hipotecznie, został wraz z majątkiem ziemskim objęty reformą rolną.

Ustawodawca, używając w art. 1 dekretu oraz w § 8 rozporządzenia wykonawczego, wydanym na zasadzie art. 4 dekretu, na określenie podstawy wzbogacenia wyrazów „uzyskanych” lub „nabytych” lub też „posiadanych”, miał na myśli wzbogacenie, powstałe między innymi drogą „nabycia na własność” przedmiotów majątkowych w okresie od 31 sierpnia 1939 r. do 30 września 1945 r.

Wskazuje na to również przepis § 29 rozporządzenia wykonawczego, który traktując o obowiązku składania zeznań do wymiaru przedmiotowego podatku postanawia, że do składania zeznań obowiązane są wszystkie osoby fizyczne, prawne i spadki wakujące, które w wyżej podanym okresie „1. nabyły własność: a) gruntu, b) budynku” itd.

Ponieważ jednak pojęcie nabywcy własności nie zostało przez ustawodawcę bliżej sprecyzowane, przeto za nabywcę należy uważać nie tylko osobę, która posiada prawny tytuł własności przez wpis do księgi gruntowej (hipotecnej), lecz także osobę, która przed uzyskaniem prawnego tytułu własności została przez zbywcę wprowadzona w faktyczne posiadanie przedmiotu majątkowego.

W świetle powyższego kupno gruntu z majątku ziemskiego, który z jakichkolwiek powodów nie został wydzielony hipotecznie, skutkiem czego wraz z majątkiem ziemskim uległ reformie rolnej — stanowi wzbogacenie wojenne dla nabywcy, a wartość jego podlega opodatkowaniu. Faktem bowiem jest, że nabywca na mocy aktu kupna i sprzedaży został wprowadzony w faktyczne posiadanie gruntu, z gruntu tego czerpał pożytki i był uważany w dobrej wierze za właściciela aż do chwili wywłaszczenia.

Z uwagi jednak na to, że przewidziane w art. 10 dekretu rygory na przypadek niezapłacenia podatku nie mogłyby być zastosowane, władze skarbowe będą miały prawo zaniechania wymiaru podatku.

5. Opodatkowanie wzbogacenia, uzyskanego przez kupno lasu, który przeszedł na własność Skarbu Państwa na mocy dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 12 grudnia 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 15, poz. 82).

W myśl art. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1944 r. o przejęciu niektórych lasów na własność Skarbu Państwa (Dz. U. R. P. Nr 15, poz. 82) — lasy i grunty leśne o obszarze ponad 25 ha, stanowiące własność lub współwłasność osób fizycznych i prawnych przeszły z dniem wejścia w życie cyt. dekretu, tj. dnia 27 grudnia 1944 r. na własność Skarbu Państwa wraz z śródleśnymi gruntami, łąkami i wodami gruntami deputatowymi administracji i straży leśnej, nieruchomościami, ruchomościami i innymi obiektami.

Jeżeli na powyższych lasach i gruntach leśnych powstało w okresie od 31 sierpnia 1939 r. do 26 grudnia 1944 r. wzbogacenie wojenne, podlega ono opodatkowaniu podatek zaś wymierzony będzie osobie, która wzbogaciła się.

Nadesłane książki

Znamierowski — Elementarne wiadomości o państwie — Wydawnictwo księgarni Wł. Wilak w Poznaniu, cena 125 zł.

Ukazała się książka prof. Czesława Znamierowskiego pt. „Elementarne wiadomości o państwie”.

Autor uporządkował rzeczy powszechnie znane w przejrzystą całość, ujmując beznamiętnie i jasno zasadnicze pojęcia. W przedstawieniu instytucji współczesnego państwa demokratycznego nie zatrzymuje się na różnych jego możliwych odmianach, lecz podaje ich wspólne rysy zasadnicze.

Książka pomoże czytelnikowi w jego własnych rozmowach o państwie, i o instytucjach, które składają się na jego strukturę.

Podatek od wynagrodzeń (Numer specjalny Tygodnika Gospodarczego)

Stosownie do zapowiedzi w Nr 17 Tyg. Gosp. wysłanym łącznie z Nr 19 numer specjalny o podatku od wynagrodzeń. P. T. Prenumeratorów prosimy o przekazanie należ-

ności w wysokości zł 30,— na Kto. Adm. Tyg., Księgarnia Wilak — Poznań P. K. O. V. 40-85.

Dekret o rozbiórce i naprawie budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny

Dekret z dnia 26 października 1945 (Dz. U. 50/281) — odnoszący się tylko do miast i osiedli o charakterze miejskim — reguluje dwa zagadnienia. Jedno z nich to sprawa rozbiórki budynków zniszczonych, drugie, sprawa odbudowy budynków uszkodzonych.

I. Budynkiem **zniszczonym** w rozumieniu dekretu jest budynek, który wskutek działań wojennych wzgl. niszczącej działalności okupanta znajduje się w takim stanie, że wg. orzeczenia władzy budowlanej powinien ulec rozbiórce.

Obowiązek rozbiórki ciąży na właścicielu (wzgl. osobie na równi z nim postawionej, por. art. 1 ust. 2 dekretu). Na żądanie właściwej władzy właściciel jest obowiązany przystąpić bezwzględnie do rozbiórki i ukończyć ją oraz usunąć materiały w oznaczonym terminie. Jeśli właściciel obowiązku tego w terminie nie wykona, władza budowlana (wzgl. organ powołany do odbudowy) jest uprawniona do przeprowadzenia tych czynności. W tym wypadku materiały z rozbiórki przechodzą na własność osoby prawnej, której organ rozbiórkę przeprowadza.

Podobne uprawnienia posiada władza w stosunku do budynków zniszczonych pozostających bez opieki. Przepisy powyższe stosuje się również do budynków zniszczonych, w chwili wejścia w życie dekretu, przez władze budowlane (wzgl. organa odbudowy) już rozebranych.

II. Budynkiem **uszkodzonym** w rozumieniu dekretu jest budynek, który wskutek działań wojennych albo działalności okupanta znajduje się w stanie niezdatnym (w całości lub części) do użytkowania, może być jednak według orzeczenia władzy budowlanej doprowadzony do stanu używalności. Ponadto przepisy o budynkach uszkodzonych stosuje się odpowiednio do budynków **niewykończonych**. W ten sposób treść dekretu jest o wiele szersza niż tytuł wskazuje, co zwiększa jego znaczenie dla odbudowy.

Na właścicielu budynku uszkodzonego wzgl. niewykończonego ciąży **obowiązek naprawy** (odbudowy czy dokończenia budowy). Władza budowlana I instancji może go wezwać do naprawy i wyznaczyć **stosowne terminy** rozpoczęcia i ukończenia naprawy, a nawet, w miarę potrzeby, terminy rozpoczęcia i ukończenia poszczególnych etapów robót budowlanych. (Takie wyznaczenie terminów może nastąpić też w wypadku, gdy właściciel sam przystąpił do odbudowy i zwrócił się do władzy budowlanej o wydanie orzeczenia o tym, że zamierzona naprawa budynku jest **naprawą gruntowną**). Wezwanie takie może jednak nastąpić tylko w dwu wypadkach: 1) gdy wymaga tego realizacja prawomocnego planu zabudowania danej dzielnicy. 2) na wniosek władzy mieszkaniowej (a więc ze względu na ciasnotę mieszkaniową w danym mieście).

Jeśli właściciel nie zastosuje się do takiego nakazu, a więc nie rozpocznie lub nie ukończy w terminie naprawy lub jeśli prowadzi ją opieszale wzgl. w sposób, który nasuwa **uzasadnione wątpliwości** co do terminowego ukończenia naprawy, władza budowlana może wydać **orzeczenie o odebraniu** właścicielowi **prawa przeprowadzenia** wzgl. **dokończenia** **naprawy** — po uprzedzeniu się zaś takiego orzeczenia (wg. rozp. wykonawczego „po wydaniu orzeczenia”) władza administracji ogólnej II instancji może wg. swego uznania przekazać naprawę budynku państwu, gminie, instytucji państwowej, społecznej, spółdzielni mieszkaniowej albo zrzeczeniu najemców (postanowienia o takich zrzeczeniach zawiera rozporządzenie podane niżej w pkt VII).

a) Jeśli budynek zostanie naprawiony przez Państwo, gminę lub instytucję państwową, przechodzi pod zarządek Państwa wzgl. gminy na tak długo, dopóki z czynszów netto

nie zostaną pokryte koszty naprawy wraz z oprocentowaniem ich (2% rocznie).

Przed upływem tego terminu nie można też wykonać ew. postanowienia o przywróceniu posiadania majątku opuszczonego.

b) Jeżeli budynek zostanie naprawiony przez instytucję publiczną, społeczną, spółdzielnię mieszkaniową albo przez zrzeczenie najemców, przechodzi pod zarządek tej instytucji. W tym wypadku jednak koszty naprawy muszą być ustalone przez władzę budowlaną, zarząd nie może trwać dłużej niż 10 lat, a koszty nie pokryte w tym okresie z czynszów ulegają umorzeniu; nie dolicza się również oprocentowania (2%) kosztów naprawy. Sytuacja właściciela jest tu zatem o wiele korzystniejsza.

Przepisy te odnoszą się również do budynków naprawionych lub których naprawa została rozpoczęta przez Państwo lub gminę lub organ powołany do odbudowy miasta przed wejściem w życie dekretu (tj. przed 21. 11. 1945 r.).

III. Lokale doprowadzone do stanu używalności wskutek **gruntownej naprawy** budynku uszkodzonego wzgl. jego części nie podlegają ograniczeniom przewidzianym w przepisach o gospodarce lokalami i w przepisach o wysokości komornego (art. 6 dekretu). Wyjątek stanowią przepisy ustalające dla danego miasta najmniejszą ilość mieszkańców na izbę lub lokal; te przepisy stosują się również i do tych odbudowanych lokali.

Warunki i tryb postępowania o zwolnienie lokali z ograniczeń pow. reguluje rozporządzenie wykonawcze Ministrów Odbudowy i Admin. Publ. z 25 lutego br. (Dz. U. 10/72). Przez „**gruntowną naprawę**” rozumie powyższe rozporządzenie **naprawę**, obejmującą:

1. wymianę ponad 50% podłóg, futryn, ram okiennych i drzwi z futrynami na nowe oraz odbicie i uzupełnienie ponad 50% tynków, albo
2. wymianę albo uzupełnienie części konstrukcyjnych budynku lub jego części, albo
3. roboty budowlane, których koszt przekracza 20% całkowitych kosztów wzniesienia danego budynku albo jego części.

Właściciel budynku uszkodzonego, (wzgl. niedokończonego) który zamierza przystąpić do gruntownej naprawy budynku winien wnieść **podanie** do władzy budowlanej I inst. o **stwierdzenie, że projektowana naprawa jest naprawą gruntowną**. W podaniu należy określić zakres i rodzaj naprawy, ilość i rodzaj lokali i ich rozmieszczenie na poszczególnych kondygnacjach budynku, powierzchnię użytkową lokali i ich kubaturę oraz dołączyć kosztorys naprawy.

Władza budowlana zarządza **komisyjne oględziny** budynku zawiadamiając o ich terminie właściciela, który może w nich wziąć udział; w oględzinach bierze udział również przedstawiciel władzy mieszkaniowej. Na podstawie wyniku oględzin wydaje władza budowlana **orzeczenie**, w którym stwierdza, czy zamierzona naprawa jest **naprawą gruntowną**. Rozporządzenie nie zawiera przepisów szczególnych o środkach prawnych; obowiązują zatem, zarówno gdy chodzi o pouczenie o środkach prawnych jak i o prawo do odwołania, ogólne przepisy prawa o postępowaniu administracyjnym.

Jeżeli orzeczenie jest pozytywne, a więc jeśli stwierdza, że naprawa jest rzeczywiście **naprawą gruntowną**, władza kwaterunkowa wstrzyma wydawanie nakazów kwaterunkowych w stosunku do danego budynku wzgl. jego części.

Postępowanie powyższe dotyczy się łącznie z postępowaniem dotyczącym uzyskania pozwolenia na wykonanie robót budowlanych wymagających zezwolenia a przepisa-

nym w art. 333—335 prawa budowlanego (z 16. 2. 1928, tekst jednolity Dz. Ust. z 1939 r. poz. 216).

Wydane po ukończeniu robót **orzeczenie władzy budowlanej stwierdzające, że lokale „zostały doprowadzone do stanu używalności wskutek gruntownej naprawy” stanowi równocześnie zwolnienie tych lokali od ograniczeń przewidzianych w przepisach o gospodarce lokalami i o wysokości komornego.**

IV. Pomoc Państwa i jej warunki. Jeżeli właściciel budynku po otrzymaniu orzeczenia stwierdzającego, że zamierzona naprawa jest gruntowna, wystąpi z prośbą o udzielenie mu pożyczki z funduszków państwowych, władza mieszkaniowa może zgłosić w instytucji finansowej wniosek o uzależnienie pożyczki od pozostawienia do jej dyspozycji w naprawionym budynku dokładnie określonych lokali. W tym wypadku łączna powierzchnia użytkowa lokali, stanowiących przedmiot wniosku, nie może być w stosunku do całej powierzchni naprawionych lokali wyższa, niż to wynika ze stosunku połowy sumy pożyczki z funduszków państwowych do ogólnych kosztów gruntownej naprawy, przyjętych za podstawę przy udzielaniu pożyczki (czyli, innymi słowy, władza mieszkaniowa może sobie zastrzec z tych lokali, które były odremontowane z pożyczki, najwyżej połowę).

Władza mieszkaniowa może skorzystać z tego uprawnienia i wydać nakaz kwaterunkowy tylko w ciągu 30 dni od dnia wydania orzeczenia stwierdzającego doprowadzenie danego lokalu do stanu używalności. Po tym terminie prawo to wygasa i prawo dysponowania takim lokalem przechodzi na właściciela budynku wzgl. osobę, która na jego rachunek dokonała naprawy.

V. Zwolnienie od ograniczeń przewidzianych w przepisach o publ. gospodarce lokalami może uzyskać również **najemca lokalu**, który za zgodą właściciela budynku bądź w jego nieobecności zamierza przystąpić do gruntownej naprawy lokalu. W tym wypadku służy się do niego analogicznie to samo postępowanie co do właściciela.

Rozporządzenie wykonawcze wyjaśnia też w pewnym stopniu sprawę budynków uszkodzonych w czasie wojny **odremontowanych przed wejściem w życie dekretu.** Budynkom takim pozostawił dekret (art. 13 ust. 2) nadal ulgi z artykułu 10 pkt. c dekretu o komisjach mieszkaniowych. Ratio legis była tu niewątpliwie ta, że chciano pozostawić prawa nabyte, ulgi bowiem przyznane przez art. 10 (choć zakres budynków podpadających pod dekret o komisjach mieszkaniowych był ujęty znacznie wężej) były dalej idące niż ulgi przyznane w art. 6 dekretu o rozbiórce i naprawie. Z chwilą wejścia w życie dekretu o publicznej gospodarce lokalami, który zniósł dekret o komisjach mieszkaniowych w całości,

sprawa ta zawisła w powietrzu. Interpretacja logiczna przemawia za tym, że z chwilą zniesienia ulg dalej idących wchodzą w życie ulgi ogólne z art. 6 dekretu o rozbiórce i naprawie. Otóż rozporządzenie wykonawcze do tego dekretu zawiera w § 17 postanowienie, że „właściciele budynków i najemcy lokali (§ 9), którzy dokonali gruntownej naprawy bądź rozpoczęli taką naprawę przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, mogą uzyskać zwolnienie od ograniczeń, przewidzianych w art. 6 ust. (1) dekretu, przy odpowiednim zastosowaniu §§ 1—5 i 7—9 niniejszego rozporządzenia, a więc po przeprowadzeniu normalnego postępowania przez władzę budowlaną jak je opisaliśmy wyżej. Wprawdzie tekst rozporządzenia mówi „przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia” a nie dekretu — należy jednak przyjąć (zwłaszcza że odnośne teksty i klauzule derogacyjne dalekie są od precyzji), że rozporządzenie to zawiera interpretację dekretu w sensie wyżej podanym i że umożliwia korzystanie ze zwolnień z art. 6 dekretu wszystkim budynkom wzgl. lokalom (w rozumieniu dekretu) uszkodzonym a naprawionym gruntownie, chociażby naprawa była rozpoczęta, a nawet ukończona, przed jego wejściem w życie.

VII. Zrzeszenia najemców dla dokonania naprawy budynków reguluje rozporządzenie Ministrów: Odbudowy, Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych z dnia 29 marca 1946 r. (Dz. U. 12/86).

Celem ich jest dostarczenie członkom lokali mieszkalnych przez naprawę budynków uszkodzonych i dalszy ich zarząd. Zrzeszenia te organizują się jako „**spółdzielnie administracyjno - mieszkaniowe**”; statut ich winien być oparty na statucie wzorowym opracowanym przez Związek Rewizyjny, Sp. R. P.

Upoważnienia do dokonania naprawy udziela wojewódzka władza adm. ogóln., która określa równocześnie czas trwania zarządu budynku. Najemcą lokalu mieszkalnego w budynku naprawionym przez spółdzielnię może być tylko jej członek; może on otrzymać tylko jedno mieszkanie.

Spółdzielnia może otrzymać pożyczkę z funduszków państwowych — w tym wypadku stosuje się do niej przepis o pozostawieniu do dyspozycji władzy mieszkaniowej części odnowionych lokali. Lokale te nie mogą być przez spółdzielnię wynajęte członkom, nie mającym na nie nakazu kwaterunkowego. Pożyczki z funduszków państwowych wzgl. państw. instytucji kredytowych nie mogą przekraczać 50 procent kosztów naprawy.

Zresztą obowiązują spółdzielnię przy naprawie budynków ogólne przepisy dekretu i rozporządzenia wykonawczego.

Dr M. Z.

Subskrypcja Pracowników na Premiową Pożyczkę Odbudowy Kraju

1. Placówki i zbiornice subskrypcyjne.

W organizacji sieci subskrypcyjnej dla Premiowej Pożyczki Odbudowy Kraju 1946 r. przewidziane jest ustanowienie placówek subskrypcyjnych dla przyjmowania subskrypcji od pracowników, zatrudnionych we władzach, urzędach, instytucjach i przedsiębiorstwach państwowych lub związków samorządu terytorialnego, bądź instytucjach i przedsiębiorstwach, pozostających pod zarządkiem państwowym lub związków samorządu terytorialnego.

Stosownie do uchwały Centralnej Komisji Związków Zawodowych, subskrypcja pracowników na P. P. O. K. ma mieć charakter całkowicie dobrowolny i odpowiadać możliwościom płatniczym subskrybentów.

Funkcje tych placówek subskrypcyjnych mają spełniać władze, urzędy, instytucje i przedsiębiorstwa, które stosownie do obowiązujących przepisów rachunkowo-kasowych uprawnione są do asygnowania i wypłacania poborów służbowych lub umownych wynagrodzeń pracowniczych. Te zatem placówki powinny objąć swoją akcją również pracowników, zatrudnionych w zakładach pracy, dla których władzą asygnującą jest dana placówka subskrypcyjna.

Zbiornicą subskrypcyjną dla takiej placówki subskrypcyjnej będzie:

a) oddział Narodowego Banku Polskiego, znajdujący się w miejscu siedziby placówki (władzy, urzędu, instytucji lub przedsiębiorstwa),

b) urząd skarbowy, znajdujący się w miejscu siedziby placówki, jeżeli nie ma tam oddziału Narodowego Banku Polskiego, a jest natomiast urząd skarbowy,

c) najbliższy od miejsca siedziby placówki oddział Narodowego Banku Polskiego lub urząd skarbowy, jeżeli w miejscu siedziby placówki nie ma ani oddziału Narodowego Banku Polskiego, ani urzędu skarbowego.

Zadaniem zbiornicy subskrypcyjnej jest zaopatrzenie placówek subskrypcyjnych w instrukcje, deklaracje subskrypcyjne, a następnie w obligacje Pożyczki, przeznaczone dla subskrybentów, oraz wykonywania kontroli nad placówkami i prowadzenie sprawozdawczości i statystyki z przebiegu subskrypcji na terenie swojego działania.

2. Subskrybowanie

Subskrypcja przyjmowana będzie w tych placówkach na deklaracje zbiorowe (listy subskrybentów), a które zainteresowane władze, urzędy, instytucje i przedsiębiorstwa będą mogły otrzymać w najbliższym oddziale Narodowego Banku Polskiego.

3. Spłata kwot subskrybowanych.

Kwoty subskrypcji podlegają spłaceniu w 5 równych ratach miesięcznych przez potrącenie z poborów lub wynagrodzeń pracowników. Pierwsza rata płatna jest przy podpisaniu subskrypcji.

Potrącone kwoty należy wpłacić lub przekazać nie później jak 5 dnia każdego miesiąca do właściwej zbiornicy na rachunek „wpłat subskrypcyjnych na Premiówą Pożyczkę Odbudowy Kraju 1946 r.” z zaznaczeniem, że suma wpłaty stanowi ratę subskrypcyjną (wymienić — którą z kolei) na Pożyczkę, pracowników zatrudnionych w (wymienić u jakiej władzy, urzędzie, instytucji lub przedsiębiorstwie).

W pierwszych dniach każdego miesiąca po ukończeniu wypłaty poborów i wynagrodzeń, należy potrącone raty subskrypcyjne na podstawie list płacy wpisać do odnośnych rubryk deklaracji zbiorowej.

4. Zmiana miejsca pracy.

Każdy subskrybent jest ściśle związany z placówką, w której zgłosił subskrypcję i wpłacił ratę. Stąd wszystkie pozostałe raty muszą być wpłacone nie w innej, lecz w tej samej placówce, w której podpisał deklarację subskrypcyjną i wpłacił pierwszą ratę, i tam tylko będzie on mógł następnie otrzymać obligację.

W przypadkach, gdy pracownik, który subskrybował pożyczkę, zmienił miejsce pracy przed spłaceniem wszystkich rat i otrzymaniem obligacji, należy zawiadomić pracownika i nowego pracodawcę, jakie kwoty rat pozostają jeszcze do spłacenia i żądać przekazywania sobie tych kwot w terminach potrąceń z poborów.

We własnym interesie pracownika leży dopilnowanie, aby raty wszystkie były przekazane, gdyż niewpłacenie którejkolwiek raty spowoduje przepadek kwot już wpłaconych na rzecz Skarbu Państwa.

5. Sprawozdawczość.

Po dokonaniu subskrypcji przez wszystkich pracowników, nie później jednak jak w tydzień do dacie otwarcia publicznej subskrypcji, należy podać właściwej zbiornicy subskrypcyjnej dla celów statystycznych ogólną ilość pracowników, którzy podpisali pożyczkę i ogólną kwotę subskrypcji.

Po zamknięciu okresu przyjmowania rat subskrypcyjnych należy sprawdzić zapisy w deklaracji zbiorowej, ustalając na tej podstawie wysokość ewentualnych przypadków na rzecz Skarbu Państwa w związku z niewypełnieniem przez pracowników warunków subskrypcji, a mianowicie z powodu niewpłacenia wszystkich rat, do których wpłacenia zobowiązali w deklaracjach subskrypcyjnych.

Ogólna suma przyjętych wpłat subskrypcyjnych, zmniejszona o kwotę przypadków, stanowi rzeczywistą kwotę subskrypcji, na którą mają być wydane obligacje Pożyczki dla pracowników.

Cyfrowo uzasadnione, oparte na powyższym wycieceniu zapotrzebowania na obligacje należy przesać do zbiornicy subskrypcyjnej.

Po otrzymaniu ze zbiornicy obligacji Pożyczki należy przydzielić je w kolejności deklaracji zbiorowej i kolejności numerów obligacji pracownikom i wydać je za pokwitowaniem odbioru na deklaracji zbiorowej.

Niepodjęte przez pracownika do dnia 1 października 1946 r. obligacje Pożyczki należy przekazać zbiornicy przed dniem 15 października 1946 r. do przechowania jako depozyty imienne subskrybentów przy wykazie, sporządzonym według poniższego wzoru:

Wykaz imiennych depozytów obligacji
PREMIOWEJ POŻYCZKI ODBUDOWY KRAJU 1946 r.

Lp.	Imię i nazwisko subskrybenta	Adres	Zawód	Odcinki obligacji po zł		Ogólna kwota obligacji w zł	Nr Nr kolejne seryj i obligacji i oznaczenie emisji
				500	2000		
				ilość	ilość		

Termin otwarcia publicznej subskrypcji na Premiówą Pożyczkę Odbudowy Kraju 1946 r. nie jest jeszcze ogłoszony. Jednakże nie czekając na oficjalne otwarcie subskrypcji, wszystkie władze, urzędy, instytucje i przedsiębiorstwa, o których tu mowa, powinny rozpocząć przyjmo-

wanie subskrypcji od pracowników w dniu 1 maja 1946 r. przy wypłacie poborów i wynagrodzeń pracowniczych.

Zebrań w ten sposób sumę pierwszej raty subskrypcji należy wpłacić do właściwej zbiornicy subskrypcyjnej na rachunek „wpłat subskrypcyjnych” (a nie „przedpłat”) na Pożyczkę.

Zaopatrzenie przedsiębiorstw przemysłu prywatnego w surowce

Sposób

opracowania zapotrzebowań przez przedsiębiorstwa

Opierając się na zarządzeniach Departamentu Przemysłu Miejscowego z grudnia ub. roku i stycznia b. roku — Izba Przemysłowo-Handlowa w Poznaniu opracowała w styczniu br. — „instrukcję o sposobie sporządzania zapotrzebowań na surowce, wytwory przemysłowe (półfabrykaty), artykuły techniczne i materiały pomocnicze na cele przemysłowe”.

Instrukcja ta jest do nabycia bezpłatnie dla przedsiębiorstw przemysłowych prywatnych w Związku Przemysłowców (ul. Mickiewicza 31 pok. 18). — Główne postanowienia tej instrukcji są następujące:

Zapotrzebowania należy sporządzać kwartalnie i przysyłać je do Izby Przemysłowo-Handlowej w Poznaniu, ul. Mickiewicza 31 przez Związek Przemysłowców w ciągu pierwszego miesiąca każdego kwartału na kwartał następny, t. zn. w styczniu należy przesać zapotrzebowanie na II kwartał, — w kwietniu — na III kwartał, — w lipcu na IV kwartał i t. d. — Związek Przemysłowców kompletuje i zestawia te indywidualne zapotrzebowania wg. poszczególnych zrzeszeń (sekcji) branżowych, — a przedstawiciele

tych branż, zrzeszeni w Związku Przemysłowców współpracują z Izbą Przemysłowo-Handlową w zestawianiu globalnych zapotrzebowań, przesyłanych następnie za pośrednictwem Ministerstwa Przemysłu do właściwych central państwowych zbytu i zjednoczeń przemysłowych.

Zapotrzebowania indywidualne przedsiębiorstw winny być sporządzone oddzielnie dla poszczególnych grup surowcowych, wchodzących w zakres różnorodnych central zbytu Ministerstwa Przemysłu. Grupy te są następujące:

- I. Szkło tafłowe (z wyjątkiem galanterii szklanej), tektura i drzewo użytkowe (jako surowiec dla celów przemysłowych), — II) Drzewo opałowe dla przemysłu, — III) Drzewo dla celów budowlanych — tarte, — IV) Przędza, nici, sznur, włókno, wata itp. wyroby włókiennicze, — V) Wyroby tekstylne, — tkaniny, materiały, pokrycia meblowe, — VI) Produkty naftowe — ropa, benzyna, nafta, oleje i oliwy, smary, wazelina, parafina, — VII) Produkty węglowe — węgiel, koks, miał, brykiety, — VIII) Druk, — gwaździe, — IX) Surowce hutnicze (cyna, miedź, nikiel, aluminium, mosiądz, brąz, antymon), — X) Żelazo i stal. — XI) Cynk, ołów i kadm, — XII) Materiały ogniowate, — XIII) Odpadki (ale nie żem metalowy), —

XIV) wyroby ceramiczne, — XV) Artykuły elektrotechniczne, — XVI) Artykuły chemiczne (materiały wybuchowe, produkty węglowodórne, nawozy sztuczne, produkty nieorganiczne, — organiczne i farmaceutyczne, — tłuszcze, — farby i lakiery, — gazy przemysłowe, — wyroby gumowe i tworzywa sztuczne, — artykuły chemii stosowanej), — XVII) Gips, kreda, wapno, kamień, — XVIII) Wyroby skórzane, — XIX) Wyroby papierowe (bez tektury) — miazga wszelkiego rodzaju, celuloza, lignina, fibra, papiery uszlachetnione, opakowania, kartonaże itp., — XX) Artykuły i tkaniny techniczne, — XXI) Cement, — XXII) Odlewy, — XXIII) Sruby, nity i części kute, — XXIV) Wytwory przemysłu cukrowniczego, — XXV) Skóry surowe, — XXVI) Wyroby z blachy, — XXVII) Okucia budowlane, — XXVIII) Materiały budowlane, — XXIX) Wyroby betonowe, — XXX) Wyroby szklane (galanteria szklana). Materiały przemysłowe nie objęte powyższymi grupami należy zaliczać do grupy 1-szej.

Niezmiernie ważną rzeczą jest stosowanie jednolitego i jasnego mianownictwa materiałowego dla przedmiotów, wchodzących do powyższych grup, — oraz właściwych jednostek miary dla oznaczenia ilości zapotrzebowanych materiałów. — Różnorodność nazw i jednostek miary w zgłoszonych dotychczas zapotrzebowaniach nastrożają Izbie Przemysłowo-Handlowej w zestawianiu globalnych zapotrzebowań — bardzo duże trudności. — Mianownictwo i jednostki miar, stosowane przez Ministerstwo Przemysłu, — oparte są na wykazach statystycznych wyrobów przemysłowych wszystkich branż, wydanych przez Główny Urząd Statystyczny. — Na tej podstawie opracowane przez Izbę Przemysłowo-Handlową wykazy prawidłowego mianownictwa i oznaczenia miary są do dyspozycji przemysłowców prywatnych w Związku Przemysłowców, — który je również na żądanie (podać o które grupy surowców chodzi) wysyła pocztą dla zainteresowanych na prowincję. — Według nich należy segregować surowce i materiały pomocnicze, — a w zapotrzebowaniach przed nazwą towaru zaleca się podać nr. statystyczny danego towaru, — zwłaszcza jeśli to jest surowiec mało znany, specyfik chemiczny itp. —

Szczególną uwagę zwraca Ministerstwo Przemysłu na należyte umotywowanie zapotrzebowań, gdyż od tego zależniona jest ich realizacja na konferencjach przydziałowych w Ministerstwie, gdzie przeprowadza się ścisłą selekcję zgłoszonych potrzeb materiałowych dla przemysłu. — W umotywowaniu tym podać należy ilość zatrudnionych robotników oraz szczegółowy plan przewidzianej produkcji w odnośnym kwartale z zaznaczeniem po jakich cenach (sztywnych, komercyjnych, wolnorynkowych) odbywa się sprzedaż wytwarzanych produktów. — W odniesieniu do wyrobów gotowych oraz materiałów, których brak szczególnie daje się odczuwać, należy podać bardziej szczegółowe uzasadnienie.

Przykładowo zapotrzebowanie takie posiada formę następującą:

A) Pismo przesyłające:

Pieczeń firmowa: Poznań, dnia 15 kwietnia 1946 r.

Do

Izby Przemysłowo-Handlowej
przez

Związek Przemysłowców

w Poznaniu
ul. Mickiewicza 31

Zgłaszamy dla naszego przedsiębiorstwa przemysłowego na III kwartał br. zapotrzebowanie surowców i materiałów przemysłowych z grup surowcowych:

VI) produkty naftowe, — VII) produkty węglowe, — XVI) art. chemiczne, — XX) artykuły i tkaniny techniczne.

Umotywienie: Zakład nasz zatrudnia obecnie 20 pracowników, — w III kwartale przewidujemy produkcję ok. 12.000 kg pasty do obuwia, — ok. 16.000 kg. froterów do podłóg oraz ok. 10.00 kg. świec. — Fabrykaty nasze sprzedajemy obecnie po cenach komercyjnych; — w wypadku otrzymania zamówień do instytucji państwowych po cenach sztywnych zgłosimy we właściwym czasie wnioski o przydział surowców po cenach urzędowych.

Załącz. 4

Podpis

B) Załączniki:

1) **Pieczeń firmowa** Poznań, dnia 15 kwietnia 1946 r.

Zapotrzebowanie materiałów grupy VI-tej
(produkty naftowe)
na kwartał III br.

Benzyna	5.000 kg	} jako rozpuszczalniki
nafta	1.000 "	
parafina	15.000 "	} jako surowiec do wyrobu świec

nr. stat. 070011 — benzyna lakowa	7.500 kg	} jako rozpuszczalniki
" " 070031 — benz. syntetyczna	7.500 "	

(Następuje szczegółowe uzasadnienie odnośnie parafiny, jako surowca, którego brak bardzo daje odczuwać się na rynku).

Podpis firmy

2) **Pieczeń firmowa**.

Poznań, dnia 15 kwietnia 194.... r.

Zapotrzebowanie materiałów
grupy VII — (produkty węglowe)
na kwartał III br.

węgiel kamienny 45 t do topienia surowców
(wosku i parafiny)

Podpis

3) **Pieczeń firmowa**.

Poznań, dnia 15 kwietnia 194..... r.

Zapotrzebowanie materiałów
grupy XVI — (art. chemiczne)
na kwartał III br.

nr. stat. 080025 tlenek żelaza	2500 kg	jako
" " 080518 barwniki anilinowe	225 "	} barwniki
" " 080806 stearyna	2500 "	} jako surowiec do produkcji świec
" " 080931 terpentyna oczyszcz.	3000 "	} jako rozpuszczalnik
" " 080988 wosk ziemny oczyszcz.	3000 "	} jako surowiec do produkcji pasty i froteru
" " 080988 woski specjalne	4500 "	

(Następuje szczegółowe uzasadnienie zapotrzebowania tych artykułów, których brak szczególnie daje się odczuwać na rynku.)

Podpis formy

4) **Pieczeń firmowa**.

Poznań, dnia 29 kwietnia 194..... r.

Zapotrzebowanie materiałów
grupy XX — (art. i tkaniny techniczne)
na kwartał III br.

knoty do świec 50 kg.

Podpis

Wnioski o przydział zapotrzebowanych materiałów po cenach reglamentowanych (sztywnych) — muszą zawierać dodatkowe dane: a) jaki procent swojej produkcji oddaje firma dla instytucji państwowych, b) czy, z kim i jakiej treści umowy zawarła firma po cenach reglamentowanych (ew. dołączyć odpisy umów i zamówień), c) podać obliczenie ilości zapotrzebowanych materiałów przemysłowych w stosunku do zamierzonej produkcji po cenach reglamentowanych. Szczegółowe uzasadnienie tych wniosków należy załączyć osobno do pisma przesyłającego w 2-ch egzemplarzach, ponieważ jeden egzemplarz przesyła Izba Przemysłowo-Handlowa do Ministerstwa Przemysłu. Zapotrzebowanie na surowce i materiały po cenach sztywnych należy ograniczać do minimum.

Nie mogą być umieszczane w zapotrzebowaniu surowce służące do wyrobu artykułów żywnościowych (komp. Ministerstwa Aprowizacji i Handlu) np. ziarno kakaowe, mąka, oliwa nicejska, grzyby suszone, cukier do wyrobów cukierniczych, natomiast może być umieszczony cukier na wyroby

syropów leczniczych, olej rzepakowy do celów technicznych, a zapotrzebowanie tego rodzaju surowców do celów przemysłowych musi być odpowiednio objaśnione.

Nie należy podawać w przesyłanych do Izby Przemysłowo-Handlowej zapotrzebowaniach przedsiębiorstw specyfikacji wymiarów, kolorów i innych określeń towaroznawczych, ponieważ będą one wchodziły w grę dopiero po uzyskaniu przydziału przy sporządzaniu zamówień do właściwych fabryk państwowych lub biur sprzedaży. Natomiast

pożądanym jest podawać bliższe określenia jakościowe tych materiałów, jak n. p. do jakiego celu mają służyć i jakim warunkom specjalnym mają odpowiadać.

Unikać wreszcie należy podawania drobnych ilości surowców niekosztownych i łatwo dostępnych na rynku prywatnym wzgl. w składach odnośnych central państwowych.

Bliższe omówienie poszczególnych grup surowcowych, realizacji przydziałów i sporządzania zamówień odkładamy na później.

Wiadomości różne i komunikaty:

Zjazd Delegatów Naczelnej Rady Zrzeszeń Kupieckich R. P. odroczony.

Zgodnie z życzeniem Ministerstwa Aprowizacji i Handlu został przewidziany na 4 i 5 maja br. w Łodzi Zjazd Delegatów Naczelnej Rady Zrzeszeń Kupieckich R. P. odroczony. Nowy termin zostanie podany w najbliższych dniach.

Zgłoszenie źródła zakupu

Izba Przemysłowo-Handlowa w Poznaniu, Mickiewicza 31, prosi o zgłoszenie źródła zakupu względnie wytwórni produkującej:

1. węża metalowego giętkiego okrągłego o $\phi 65/72 \times 1500$ mm z uszczelnieniem na przewód ssący w zastosowaniu do pochłaniaczy pyłu przy szlifierkach,
 2. węża metalowego giętkiego o ϕ wewnętrznej 12 mm do osłony przewodów elektrycznych przy obrabiarkach.
- Zgłoszenia do Wydziału Przemysłowego Izby pokój 9.

Unieważnienie niezrealizowanych przydziałów towarów reglamentowanych.

Ministerstwo Przemysłu (Dep. Przemysłu Miejscowego) zawiadomiło Izbę Przemysłowo-Handlową, że wszelkie zlecenia sprzedaży towarów reglamentowanych, wystawione przez państwowe zjednoczenia i centrale przemysłowe lub handlowe, a niezrealizowane w terminie podanym, w zleceniu, będą bezwzględnie anulowane i żadne reklamacje z tego tytułu uwzględniane nie będą. Nawet zlecenia opłacone i zadysonowane lecz nieodebrane w terminie, uważać się będą za wygasłe, towar ponownie zadysonowany, a wpłacone pieniądze postawione do dyspozycji odbiorców.

Pobieranie opłat od uprawnień przemysłowych.

Do chwili rozstrzygnięcia sprawy przez Biuro Prawne Ministerstwa Przemysłu obowiązują następujące opłaty od czynności wynikających z prawa przemysłowego.

1. Zgłoszone prowadzenie przemysłu — od 100 zł do 500 zł w zależności od wielkości zakładu,
 2. Badanie komisyjne zakładu z udziałem przedstawiciela zainteresowanych władz — zł 1000,— plus diety członków komisji w wysokości 250 zł dziennie,
 3. Wydanie opinii o przydatności zakładu — od zł 500 do 1000,— zł,
 4. Wydanie koncesji (dokumentu) — od zł 1000,— do 2000,— zł,
 5. Wydanie karty rzemieślniczej — zł 200,—
 6. Wydanie potwierdzenia zgłoszenia — od zł 500,— do 1500,— zł,
 7. Wydanie zatwierdzenia projektu zakładu — zł 3,— od m² według planu,
 8. Wydanie zaświadczenia z rejestru zakładów przemysłowych — zł 50,—
 9. Wydanie licencji na przemysł okrężny — od zł 100,— do 500,— (w zależności od rodzaju i rentowności).
- Powyższe nie dotyczy zakładów przemysłowych przemysłu spożywczego.

Wydział Przemysłowy Urzędu Wojewódzkiego Poznańskiego wyda wkrótce odnośne zarządzenie.

Lista rzeczników patentowych w Polsce

Nawiązując do okólnika Ministerstwa nr. 228 z dnia 12. 2. 46 r. opublikowanego w Nr 10 „Tyg. Gospod.”, wyjaśnia się, iż zakłady przemysłowe, które nie dopełniły załączonych czynności, wynikających z przepisów Rozp. R. P. z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych, oraz nie wnieśli opłat okreso-

wych lub jednorazowych od nowych zgłoszeń, lub patentów i świadectw ochronnych, powinny w celu uregulowania tych spraw w Urzędzie Patentowym R. P. nawiązać łączność z Rzecznikami Patentowymi, których listę podaje się poniżej:

Wydaje się za celowe przy regulowaniu zaległych spraw patentowych, wymagających żmudnych poszukiwań w aktach Urzędu Patentowego, korzystanie z Rzeczników Patentowych z siedzibą w Warszawie.

1. Au Andrzej, mag. fil. (chem). Poznań, ul. Szamotulska 34
2. Głowacki Stefan, inż. — Katowice, ul. Wodna 7 m. 5
3. Makowski Stefan inż. — Warszawa, ul. Poznańska 16 m. 3
4. Ponikło Adam Dr. — Kraków, ul. Garncarska 19 m. 7
5. Raczyński Czesław, inż. — Chorzów, ul. Chłobrego 13
6. Romer Włodzimierz, inż. — Warszawa, ul. Kielecka 26a
7. Skarżeński Leon, inż. — Kraków ul. Pierackiego 21
8. Suchowiak Waclaw, inż. — Łódź, Moniuszki 5 m. 12
9. Tymowski Waclaw, inż. — Łódź, ul. Piotrkowska 123
10. Wyganowski Janusz, inż. — Chorzów, ul. Bytomska 50
11. Zakrzewski Wacl., inż. — Warszawa, Al. Jerozolimska 95

Domniemani płatnicy podatku od wzbogacenia wojennego.

1. Urząd Skarbowy w Poznaniu przesłał nam listę domniemanych płatników podatku od wzbogacenia. Na liście tej znajdują się następujący płatnicy:

1. Dolata Kazimierz, Szmarzewskiego 28;
2. Drewniak Józef, Św. Marcin 68;
3. Fiszerowicz Jan, Mickiewicza 3;
4. Gembicki Roland, Wołyńska 2;
5. Hoffmann Stanisław, Napoleońska 83;
6. Hoffmann Pelagia, Dr. Urbanowska 7;
7. Jaźwiecka Zofia, Kraszewskiego 28;
8. „Energia” Sp z. o. o., Poczta 23;
9. Brodnicki Tadeusz, Kościelna 16;
10. Kulpińska Janina, Piekary 9;
11. Kielman Jadwiga, Piekary 9;
12. Klupp Konrad, ul. Dąbrowskiego 51;
13. Kruk Henryk, Aleja ielkopolska;
14. Lejwoda Franciszek, ul. Dąbrowskiego 18;
15. Matysiak Antoni, Św. Marcin 12;
16. Maciejewski Piotr, Winogrady 48;
17. Nadołny Ignacy, Skarbowa 15;
18. Nyga Wawrzyn, Przecznicza 6;
19. Przybyła Kazimierz, Św. Marcin 25;
20. Pilecki Witold, Góralska 2;
21. Sala Stanisław, Poczta 13;
22. Świetlik Włodzimierz, Al. Małopolska 9;
23. Stefański Alfons S. Mielżyńskiego 18;
24. Szurpitt Sylwester, Zórawia 10/12.

HANDEL ZAGRANICZNY

I. Wiadomości ogólne.

W krótkce ma się ukazać dekret normujący warunki prowadzenia handlu zagranicznego. Dekret ten ma przewidywać koncesjonowanie przedsiębiorstw pragnących eksportować i importować. Uzyskanie koncesji ma być uzależnione od pozytywnej opinii terytorjalnych Izb P. - H. oraz Zrzeszenia Eksporterów i Importerów R. P. Bliższe wiadomości o trybie składania podań i udzielania koncesji będą podane we właściwym czasie.

II. Według informacji uzyskanych w Ministerstwie Żegl. i Handlu Zagranicznego przy dokonywaniu zagranicznych transakcyj przez firmy prywatne obowiązują każdorazowo subskrybcja Pożyczki Odbudowy. Wysokość obciążenia z tego tytułu nie została dotychczas ustalona. Odcinki Pożyczki będą imienne i nie będą mogły być używane jako podstawa do uzyskania kredytów bankowych.

III. W najbliższym czasie wyjeżdżają rządowe przedstawicielstwa handlowe do Brazylii i Argentyny. Firmy interesujące się eksportem na te rynki zechcą zgłosić się w Izbie P. - H. w Poznaniu Mickiewicza 31 pok. 8.

IV. Ministerstwo Poczty i Telegrafów wydało zarządzenie do wszystkich Urzędów Poczto - Telegraficznych w spra-

wie udzielania pierwszeństwa dostarczania do cenzury listów wysyłanych zagranicę jak również z zagranicy w kopertach firm handlowych wzgl. przemysłowych. Wszelkie wypadki opóźnienia w doręczeniu listów należy podawać do wiadomości Izby.

Udział przedsiębiorstw prywatnych w handlu ze Szwajcarią.

Ze Szwajcarią mogą prywatne przedsiębiorstwa przywozić następujące towary w ramach transakcyj kompensacyjnych: soki, ser zielony, niektóre wyroby włókiennicze, plecionki, artykuły konfekcyjne, części rowerów, instrumenty wszelkiego rodzaju, obrabiarki, narzędzia optyczne, maszyny do pisania i liczenia, zegarki, narzędzia dentystyczne, cement dentystyczny, produkty farmaceutyczne, chemikalia, barwniki i inne. W zamian można wywozić wszelkie artykuły zaaprobowane przez M-stwo Żeglugi i Handlu Zagranicznego, w szczególności wikliny, wyroby koszykarskie, żyzyby suszone lub konserwowane, pierze, puch, koniczynę, meble i inne artykuły z drzewa.

Co do szczegółów należy się porozumieć z Izbami przemysłowo-handlowymi lub ze Zrzeszeniem Eksporterów i importerów.

Centrale aprowizacyjne.

W chwili obecnej istnieją następujące centrale aprowizacyjne poszczególnych gałęzi przemysłu:

1. Przemysłu Hutniczego Warszawa, Lwowska 13, Oddział Katowice, Lompy 14
2. Przemysłu Metalowego Katowice, Matejki Nr 6
3. Przemysłu Elektrotechnicznego Warszawa - Praga, Jaśńskiego Nr. 4 tel. 172
4. Przemysłu Zbrojeniowego Warszawa, Wilcza 69
5. Przemysłu Włókienniczego Łódź, 6-go Sierpnia 4

6. Przemysłu Skórzanego Łódź, Piotrkowska 260, tel. 250-50, 186-83
7. Przemysłu Papierniczego Łódź, śródmiejska 11
8. Przemysłu Drzewnego Warszawa, Wilcza 69
9. Przemysłu Paliw Płynnych Kraków, Krupnicza Nr 36, oddz. Warszawa, Lwowska 17
10. Przemysłu Budowlanego Warszawa, Wilcza 69
11. Przemysłu Energetycznego Warszawa, Wilcza 69
12. Przemysłu Cementowego Sosnowiec, 3-go Maja 22
13. Przemysłu Szklanego Piotrków Trybunalski, Legionów 9
14. S. P. B. Warszawa, Al. Stalina 37, tel 340, 345
15. Przemysłu Chemicznego Gliwice, Zamojskiego 71
16. Przemysłu Węglowego Centrala Katowice, ul. Bartosiewicza Nr 4/6, tel 320, Oddział w Warszawie, ul. Lwowska 11
17. Ministerstwo Komunikacji Departament Aprowizacji i Zaopatrzenia Warszawa, Chałubińskiego.

Zarządzeniem Ministra Aprowizacji i Handlu z dnia 7 lutego 1946, ogłoszonym w Dzienniku Urzędowym tego Ministerstwa z dnia 28 lutego 1946, poz. 10 zostało utworzone przedsiębiorstwo pod nazwą „Zjednoczone Centrale Aprowizacyjne”, którego zadaniem jest „aktywizacja realizacji zwolnień i przewozów bieżących przydziałów” przyznawanych przez Ministerstwo Aprowizacji i Handlu dla przemysłu: węglowego, hutniczego, włókienniczego oraz komunikacji. ZCA posiada osobowość prawną i podlega wpisowi do rejestru handlowego.

Notowanie cen ziemłopłodów

Wojewódzkiej Komisji Notowania Cen w Poznaniu
za okres od 1. IV. 1946 — 15. V. 1946 r.

Ceny przeciętne na terenie Województwa Poznańskiego, płacone rolnikom za dostawy w mniejszych ilościach (nie wagonowych), — w zł za 100 kg:

żyto	1.290,—	fasola biała	—,—
pszenica	2.940,—	fasola kolorowa	—,—
jęczmień browarny	1.210,—	rzepak	4.570,—
jęczmień kaszany	1.140,—	rzepik	—,—
owies	1.080,—	siemie lniane	4.250,—
gryka	—,—	siemie konopne	—,—
proso	—,—	mak biały	—,—
ziemniaki	255,—	mak niebieski	9.170,—
groch Wiktoria	2.340,—	gorczyca	2.780,—
groch zielony	2.325,—		

**POZNAŃSKA HUTA SZKŁA
POZNAŃ-ANTONINEK**

p o l e c a w partiach wagonowych
butelki typu monopolowego,
butelki piwne - koniakówki,
krupówki - butelki do wody
kolońskiej - do perfum - bu-
telki apteczne - galanterię
szklaną jak szklanki, kieliszki,
komplety do ciast i kompotu

Sprzedaż:

CENTRALA ZAOPATRZENIA I ZBYTU
DYREKCJI PRZEMYSŁU MIEJSCOWEGO
POZNAŃ, UL. CHEŁMOŃSKIEGO nr 10

DYREKCJA telefon nr 68-03
WYDZIAŁ SPRZEDAŻY tel. 74-18

Przedstawicielstwo

ŁÓDZ, ul. Andrzeja 7

Inowrocław-Zdrój

K a p l e l e

solankowe, borowinowe, kwasowęglowe
Wodolecznictwo-Inhalatorium.

leczy: reumatyzm, artretyzm, choroby kłębowe, cierpienia
pourazowe, nerwowe, narządów krążenia i serca.

Bezpłatne prospekty na żądanie wysyła Zarząd Zdrojowiska

„CHEMERGON”

Fabryka chemiczno-farmaceutyczna
Poznań, ul; Fabryczna 31 — Tel. 21-70

poleca ogólnie znanej jakości preparaty:

puder dziecięcy „Wanolan”
pu-dry kosmetyczne „Wanolan”
we wszystkich odcieniach

Baby-Cream „Wanolan”

balsam mentolowy złożony

cukierki Eu-Mint

przeciw kaszlowi i chrypcy

Redakcja: Izba Przemysłowo-Handlowa
w Poznaniu, ulica Mickiewicza 31
Tel.: 78-62, 23-65, 23-66

Ogłoszenia przyjmuje „PAR” Polska
Agencja Reklamy Fr. Krajna —
Spadkobiercy Poznań, ul. Fr. Rataj-
czaka 7 — Tel. 30-80 i oddz. Kraków.
Rynek Gł. 46 — Tel. 503-66

Administracja: Księgarnia Wilak Po-
znań, ul. Kantaka 10 — Tel. 44-40
Konto P. K. O. — V - 4085
Cena numeru 10,— zł, prenumerata
kwartalnie 100,— zł